

Loistavaa kuorotyötä

Konserit

Taitava Raakel Solvin on jatkanut erinomaista työtään Laulu-Jaakkojen, Pietarsaaren työväenopiston mieskuoron, luotsaajana. Kari Pappisen aloittama valmennus on saanut jatkoon, josta kaikki kuoron ystävät voivat iloita. Solvinilla on juuri se ominaisuus, mikä tekee oikean kuoronjohtajan: kiistaton taito saada joukko valtaansa. Siinä on Hamelnin pillipiiparin magiaa!

Aloituksena saatiin kuulla Fridbergin tarkkaan hiottu, reipas Kevätlaulu, Madetojan jälkeen päästettiin ilmoille Gustav Ernesaksin Hakkame mehed menema, vankalla taidolla, innostuneesti. Gustava Ernesaksin nimi on kaikille Eestin musiikin ystäville tuttu, ja me saimme nähdä tämän iäkkään musiikin veteraanin seppelöitynä sankarina vuoden -90 Tallinnan jättimäisillä kuorofestivaaleilla.

Järnefeltin tuttu Sirkka siirteli kuoron avustuksella erityisen näppärästi, kun taas ukot ja akat ja sauna eivät niinkään päässeet meikäläistä säväyttämään.

Hugo Alfvénin tuttu, oikukas Kevätpolkka oli konsertin uusista lauluista toinen. Uusien esitysten myötä se mitä ilmeisimmin pystyy karistamaan yltään — näin ainakin toivon — esitystä vaivanneet ”rytmihäiriöt” ja muut vaikeudet.

Hivelevät pianissimot kehystivät sensijaan toista uutuutta, C.A. Brolenin laulua Vackra skyn, josta on varmaan tulossa kuoron kantaohjelmistoa, niin koskettava ja valmis esitys jo nyt oli (ruotsin ääntämistä voi pikkuisen vielä hioa, jos sanoa sallitaan). Schubertin Yo esitettiin samassa hengessä, herkästi.

Ensi osan maistuvinta antia oli kuitenkin Alo Ritsingin Santa Maria, romanttinen, keinuvapoljentoinen säveltarina — oikea herkkupala.

Etualalle marssivat sitten Hannu Heikkilä ja Olli Kääpä kitaroineen vetämään Laulu-Jaakkojen ikiomaa mainoskatkoa, teksti + laulu valjastettuina kuoron uusien jäsenten värväämiseen. Pojat kehua retostelivatkin estottomasti kuoroaan ja esittivät

vauhdikkaasti Beatles-sävelmän Help. Niin että koetta-kaa auttaa, hyvät ihmiset, kuoro tarvitsee tukeanne! Totta kai tenorit ennen muuta — heistähän on miltei joka kuorossa pula. Saksaan siirtyvä Olli Kääpä sai vielä kuunneltavakseen maireanvitsikkään serenadin kuorolaisten hyvän matkan toivotuksena.

Jean Sibeliuksen Venematkalla oli mielellään mukana: matka joutui, aallot loiskivat, pursi keinui. Nautittavaa.

Votjakkilaiseen kansanrunoon on Ahti Sonninen loihtinut eläväisen menon. Solisevan veden äärellä tunsii viihtyvän: kevyttä liikkuvaa menoa, laulun tarkkaa, mietittyä jäsentelyä.

Perinteitä kunnioittava, ensi kesän Suomi -75-henkeen rakennettu tukkilaisveisujen kimppu ansaitsee varaukselloman kiitoksen sekä ideastaan että toteutuksestaan. Erityisesti jäivät mieleen mukaansavieva Liinukkavarsa ja Sakari Ylisaaren komea soolo Tuulanteissa. Aarre Polson säestys on perinteenmukaista, mutta lisääkin haitareita jäi kaipaamaan. Vetävästi tulkittiin myös On lautalla pienoinen kahvila. Palapan Killi kuulosti juuri niin riipaisevalta kuin pitikin. Asiaan vaikuttamassa oli Antero Kujanen soolollaan. Viimeinen lautta nostatti kuulijan miltei tuolistaan ilmaan repäisevällä menollaan.

Englannin Shrewsburyn festivaaleja ajatellen pari ehdotelmaa: ensiksikin yhden juontajan sijasta koko kuoro voisi (näyte jo saatiin) esittää kaikki välijuonnot ja toiseksi nimenomaan Viimeinen lautta olisi loistokas päätöslauluna.

Illan konsertin lopuksi kuultiin ikivihreä Tuonne taakse metsämaan. Hyvä asia, kukitus, meni puoliksi pieleen: juuri sanaakaan ei kuulunut kiitosteksteistä. Lähimikit puuttuivat!

Miesten hauska puvustus ja rento tyyli kekseineen kaikkineen takasivat mukavan tunnelman. Ja kaiken kruunasi kuoron ikioma Suomi-neito punavalkoisissaan, Raakel Solvin.

TELLERVO AHONEN